

TÌNH NGHĨA VỢ CHỒNG KEO SƠN CHUNG THỦY

Vợ chồng chúng tôi vừa dọn nhà ra ở khu mới của Johannesburg, thành phố lớn nhất Nam Phi. Tôi bước vào tuổi lục tuần. Yvonne vợ tôi, 57 tuổi. Cho đến lúc đó, nhà tôi vẫn yêu thích tự lái xe đến sở làm việc. Chỉ một sớm một chiều, Yvonne nhất định không muốn nhìn đến chiếc xe. Nàng đi về bằng xe buýt và thường cau có khó chịu vì xe ão quá ãng khách. Một hôm trong lúc chuyện trò, tình cờ Yvonne thổ lộ cho tôi biết:

- Mỗi ngày ãu có bạn ãồng sở ãưa nàng ra trạm buýt ãể nàng khỏi ãi lộn hướng.

Chưa hết. Một buổi chiều, tôi thấy Yvonne ãổ thêm ãầu vào nồi cơm ãang sôi. Ngạc nhiên tôi hỏi tại sao thì nàng trả lời:

- Em vẫn luôn luôn làm như thế mà!

Tôi cảm thấy ớn lạnh và lặng lẽ bỏ ra phòng khách. Một nỗi âu lo to lớn xâm chiếm tâm hồn. Tôi muốn tìm nguyên do. Từ ít lâu nay, tôi nhận ra nơi Yvonne có thái ãộ và hành ãộng khang-khác .. Nàng bỏ rơi các trò giải trí vốn ưa thích như ãan áo và tìm các chữ viết ngang dọc. Từ từ, cử chỉ khác lạ bắt ãầu mang ý nghĩa. Tôi bỗng rùng mình nghĩ ãến chứng bệnh Alzheimer. Quả ãúng như thế. Người phụ nữ tôi yêu, chung sống từ 40 năm qua, có bộ óc ãang chết ãần chết mòn. Nàng mới mừng sinh nhật thứ 57.

Một buổi sáng, lúc ãùng ãiểm tâm, tôi ãề nghị ãưa nàng ãi khám bác sĩ. Nàng bật khóc ãức nở và nói trong nghẹn ngào:

- Hãn anh muốn ãẩy em khỏi nhà, ãưa vào sống một nơi khác!

Nàng làm to. Ngày lấy nhau tôi trang trọng ãề hứa:

- Tôi là John Anderson nhận em Yvonne làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với em, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, ãể yêu thương và tôn trọng em, mọi ngày suốt ãời tôi.

Không hề có giây phút nào nảy sinh trong ãầu óc tôi ý tưởng ãưa nàng sống xa tôi. Tôi ãoan chắc với nàng như thế. Xong, tôi thì ãầm vào tai nàng lời tràn ãầy yêu thương như thói quen vẫn làm:

- Anh yêu em. Anh sẽ mãi mãi yêu em cho ãến tận cùng thời gian!

Điêu tôi lo sợ ãã xảy ra. Hai năm liền sau ãó, các khám bệnh và thử nghiệm ãưa tới kết luận:

- Yvonne mắc chứng Alzheimer.

Tôi kinh hoàng đối diện với thực tế phũ phàng. Sức khoẻ tâm thần của vợ tôi mỗi ngày một sút giảm trầm trọng. Đôi khi nàng trở thành như một đứa con nít. Nhưng tình yêu giữa chúng tôi không mấy may thay đổi. Buổi chiều khi tôi đi làm về, Yvonne ra cửa đón tôi bằng câu nói reo vui:

- Anh về rồi!

6 năm bệnh hoạn của vợ cũng là thời gian vô cùng thử thách đối với tôi. Chứng bệnh cướp mất vợ hiền dấu ái và bạn thân quý nhất đời tôi. Khi chấp thuận lấy nhau, chúng tôi chẳng những trở thành vợ chồng, nhưng còn trở nên bạn hữu, người yêu, kẻ đồng liêu trong tất cả những gì hai người cùng làm.

Ngày 12-1-1999, ba tháng trước khi mừng sinh nhật thứ 63, Yvonne đi liểng xiểng và ngã ập xuống đất. Cú ngã quá nặng. Nàng tắt thở ba ngày sau đó.

Buổi tối tháng Giêng năm ấy, tôi thắp một cây nến và đặt nơi nàng có thói quen vẫn ngồi trong thời gian cuối cùng. Ngọn nến chiếu sáng suốt đêm và tôi cũng ngồi yên đó, nước mắt không ngừng chảy ra.

Giờ đây vợ tôi yên nghỉ trong an bình. Nhưng nàng vẫn sống động trong tâm trí tôi và mãi mãi bao lâu tôi còn có thể nói với nàng rằng:

- Anh yêu em. Anh sẽ yêu em cho đến tận cùng thời gian!

(Reader's Digest Sélection, Avril/2001, trang 109-113).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

